

MILYEN A MAGYAR. . . ?

AZ APOSTOLI KERESZTÉNYSÉG A
TURÁNI NÉPEK VALLÁSA

SZUMIR RÉGÉSZETI EMLÉKEK

1979

KISS — LAPOK

6. szám

BUENOS AIRES

SIN VALOR COMERCIAL

MILYEN A MAGYAR ?

A fenti címen legutóbb tartott antropológiai előadásom óta egyre több megdöbbenő telefonhívást kapok a barátaimtól, sőt ismeretlenektől, Kucserik Máriának a torontói Kanadai Magyarországnak közölt — és a jelek szarint befejeződni nem akaró — cikksorozata ügyében. Megnyugtatóképpen kénytelen vagyok összefoglalni, amit élőszóval is mondtam, mert úgy tűnik, hogy Kucserik Mária a "kékújság" szigorú cikkterjedelem-politikájának teljes félretételével még mindig korlátlan tért kap a lap hasábjain.

Nem tudom, hogy a Kucserik-név valódi-e, vagy mint sokan tartják, Telekiné Kovács Zsuzsa rejtőzik-e mögötte, de ez nem is fontos. Tény, hogy a most ősszel lezajlott clevelandi Magyar Találkozó bálj névsorában szerepel egy "Kucserik Mária, North Tonawanda, New York" bejegyzés is, de ettől az még lehet álnév is. Mellékes.

(De talán nem is olyan "mellékes" ez a dolog. Mert ha bebizonyosodik, hogy Kucserik azonos Telekiné Kovács (Kohn) Zsuzsanával,

akkor a Magyar Találkozó Vezetősége is részese ennek a "magyarvesztésnek", hiszen egy tisztességes, magyar találkozón "álnéven" nem szoktak senkit szerepeltetni. Ha ezt megteszik — nyilván részesei ők is ennek a Magyar őstörténet elleni összeesküvésnek. A Szerkesztő megjegyzése.)

Elsőként két egészoldalas, nyolc-nyolchasásos cikke jelent meg "Az írás eredetéről" a Kanadai Magyarországnak 1978 szept. 9 és 16-i számaiban. Ezekre még csak hümmögtem, mert nem értettem, mire akar a szerző kilyukadni. Választ és adatszerű cáfolatot Badiny Jós Ferenc adott rájuk az Ősi Gyökér 1978 november-decemberi kettős számának 198-199. oldalain, szintén "Az írás eredetéről" címmel, így ezt a témát lezártnak tekintem.

Kucserik — vagy talán idézőjelben "Kucserik", ha álnév — következő három folytatásának címe "A szumér dilemma" s ezek szintén egészoldalas terjedelemben a Kanadai Magyarországnak 1978 szept. 23, 30 és okt. 7-i számaiban láttak napvilágot. Bevallom, hogy csak az utóbbi, az okt. 7-i folytatás terjedelmes könyvjegyzékének átböngészésekor nyílt ki végleg a szemem. Mert ebben a jegyzékben minden valamirevaló mű szerepel, — Thiery Ákos későbbi válaszcikke szerint hetven — kivéve éppen a legfontosabbakat, melyek a tárgyilagos tudomány és a magyar őstörténet szempontjából a legjelentősebbek, nevezete-

sen a francia **Francois Lenormant** (1837-1883) és a német-francia **Jules Oppert** (1825-1905) korszaknyitó kötetei, melyekben egyöntetűen bizonyítják a szumir és a magyar — akkor még csak nyelv — közeli rokonságát: **LENORMANT: La langue primitive de la Chaldée et les idiomes touraniens**, Paris, 1875; **OPPERT: Études sumériennes**, Journal Asiatique, 1875; **LENORMANT: Chaldean Magic**, London, 1877; **OPPERT: Le peuple et la langue des Médes**, Paris, 1879.

Kucserik cikksorozatában a legtávolabbi célzás sem történik semmire, ami erre az azóta részleteiben is kidolgozott és az antropológiára is kiterjesztett közeli rokonságra vonatkoznék, vagy ilyesmit akár sejteni is engedne. Könyvjegyzékéből nemcsak valamennyi magyar antropológus összes műve is teljes egészében hiányzik: például **Török Aurél** orvos, a pesti Pázmány-egyetem antropológus professzorának (élt 1842-1912) 1882-t>en közzétett "**Anthropologiai füzetek**" című 316 oldalas kötete és további értekezései, mint például "**Jelentés III. Béla király és neje testereklyéiről**", Budapest, 1892; "**Adatok az Árpádok testereklyéinek embertani búvárlatához**", Budapest, 1894, stb.

Legfőbbképpen **hiányzik Kucserik cikksorozatából minden célzás Bartucz Lajosnak (1885-1966) alapvető, 510 oldalas és 415 fény-**

képpel, illetve grafikonnal, **kimutatással és térképvázlattal dokumentált munkájára: "A magyar ember — A magyarság antropológiája"**, amit 1938-ban írt és 1940-ben a Magyar Tudományos Akadémia tett sorozatának negyedik kötetét. Aki nem tudná: **Bartucz Lajos** antropológus, a biológiai tudományok doktora, ötven éven át volt a budapesti Pázmány Péter tudományegyetem antropológia-professzora és fenti művében napvilágosan bizonyítja a mai magyarságnak egyrészt egyiptomi, másrészt mezopotámiai (szumir) eredetét, — de nem nyelvi, hanem embertani, antropológiai, vagy ha úgy tetszik, faji vonatkozásban.

László Gyula a négy évvel később, 1944-ben publikát "**A honfoglaló magyar -nép élete**" című művében (amit most 1978-ban adtak ki Pesten fotokópiás változatlan második kiadásban), antropológiai téren egyedüli forrásként Bartucz Lajos fenti művét használja és a 282-ik oldalán kifejezetten meg is mondja: "Az eredményeket Bartucz Lajos nyomán foglalom össze..."

Miért hiányzik Kucseriknél Francois Lenormant, Jules Oppert, Török Aurél, Bartucz Lajos és László Gyula?

Harminchárom évvel később, 1977-ben ugyanaz a **László Gyula** a "**Régészeti tanulmányok**" 73., 78., 84., 86. és 87-ik oldalain

a magyarországi régészeket és egyéb kutatókat szólítja fel arra, hogy emigráns magyar tudósok műveivel is "szeretettel foglalkozzanak", s ezzel kapcsolatban névszerint idézi a számukra az emigráns Rudnay Egyed, Padányi Viktor, Baráth Tibor, Bobula Ida, Fehér Mátyás, Nagy Sándor, Badiny Jós Ferenc és Endrey Antal munkásságát.

Hol van mindezeknek a névszerinti számontartása és adataik alkalmazása Kucserik dolgozatában?

Válaszolni nem is érdemes a kérdésre, mert Kucserik hatodik folytatásától kezdve napvilágossá válik az irányított román politikai propaganda. ("A tartária tablettákról", Kanadai Magyarság, 1978 nov. 4., 11., 18. és 25-i számai; négyszer egészoldalas, nyolcnyolchasábos cikkek). — Ez a "Tartária" ugyanis nem más, mint multszázadi régész-tudósunk, Torma Zsófia (1840-1899) erdélyi Alsótárlak nevű magyar helysége. Kucserik Máriának a teljes november 4-i folytatása pedig a valóságban Torma Zsófia "Sumer nyomok Erdélyben" című könyvéből van kiollózva, azonban nemcsak Torma Zsófia nevét hallgatja el benne, nemcsak Torma magyarvonatkozású adatainak a teljes tömegét vágja ki cikkéből, hanem ennek a színtiszta magyar helységnek a nevét is — még a cikksorozat főcímében is! — kizárólag románul adja akkor, amikor Brády Mária a

párisi nemzetközi antropológiai és régészeti kongresszuson tartott előadásában; a Sorbonne-egyetem és a Louvre-múzeum hivatalos szumirológusa, Madame Enderlin pedig az angolnyelvű értekezéseiben is minden további nélkül képes használni az eredeti magyar Alsótárlak, Tatárlak neveket.

Kucserik a románosítást annyira viszi, hogy még a magyar melléknévképző "-i"-ről is megfélekedzik és "tartáriai tabletták" helyett román közvetlenséggel még a főcímében is ismételten csak magyartalanul "taftária tablettákról" mer nekünk beszélni.

Hogy pedig ezt a csaló románosítást tudatosan végzi, az kitűnik a kilencedik folytatásában közölt második, látszatra imét tekintélyes könyvjegyzékéből (Kanadai Magyarság, 1978 nov. 25), melyben mint forrására hivatkozik többek között Makkay János Budapesten kiadott dolgozatára. Makkay azonban a címében becsülettel a magyar Alsótárlak nevet is említi ("A tartáriai (alsótárlaki) tablettácskák", Akadémiai Kiadó, Bp., 1970), sőt még a román névnek is utána tudja tenni a magyar melléknévképző "4" betűt, de Kucserik minderről nem vesz tudomást, bár hivatkozik a műre.

Ma már a magyarországi kommunista sajtó is majdnem kizárólag csak magyar neveket használ a megszállt területi idegen helységnevek helyett, de itt a torontói szomszéd-

Ságunkban magyar nemzeti emigráns lap hasábjain nyugodtan lehet tartáriázni és hamisítani a valóságot a mit sem sejtő magyarok megtévesztésére és a mai román politika legnagyobb gyönyörűségére. Én ezt fel nem foghatom ...

A cikksorozat harmadik, negyedik és ötödik tagjára **Thiery Ákos** válaszolt — jószándékkal és nyelvészetileg becsületes utánakereséssel is, de antropológiailag olyan teljes melléfogással és hozzánemértéssel, hogy azt a két cikke címében feltüntetett filozófiai doktorátusa még csak jobban súlyosbítja. (Kanadai Magyarország, 1978 dec. 2 és 9; kétszer nyolc-nyolchasámos cikk.) — Thiery Ákost a legtávolabbról sem akarom bántani, sem jószándékát kétségbevonni. Azonban nem szabad abba az emigráns hibába esnünk, hogy ha valamelyikünk egyszer valamit megtanult, akkor azt hiszi magáról, hogy minden más szaktéren is tehet tekintélyi megnyilatkozásokat. — Antropológiai vonatkozásban:

1. — Valótlan Thierynek az az általánoskodó megállapítása, hogy "az egyedüli megbízható ismérve, mely alapján ezeket a népeket (értsd: szumirokat) elkülöníthetjük, a nyelvük". — 1978 dec. 17-i montreali előadásomban több mint két órán át idéztem antropológusaink konkrét adatait 1661-től napjainkig és csak a 19-ik század második fele előtti időszakból **kétszázhetvenkilenc**

olyan, nagyrészt magyar antropológus létezését említettem — és ismertettem közülük egy tucatnyit — akik márna egytől-egyig változatlan politikai okokból méltánytalanul agyon vannak hallgatva. Thiery Ákost szeretettel kérem, hogy először ezeket vegye elő és azután nyilatkozzék filozófiához nem tartozó szakvonatkozásban.

2. — "Pontos meghatározással tehát ha <<szumér"-t mondunk, szüméruul beszélő népeket kell értenünk és semmi egyebet" — tanít bennünket ismét Thiery Ákos minden bizonyítás nélkül. — Nem igaz. — Előbb vegye elő (a valószínűleg német-zsidó) Francis Galpin, a török Ahmed Adnan Saygun és a magyar Baráthosi Balogh Benedek (1870-1945) szakmunkáit, no és nem utolsó sorban Bartók Béla (1881-1945) északafrikai és délkelettörökországi (vagyis északmezopotámiai) körútjairól írt — és ma teljességgel agyonhallgatott — tanulmányait, tanulja meg belőlük a leckéjét és utána jöjjön elének vizsgálni összehasonlító fajkutatóból, összehasonlító népművészet — és népzenekutatóból, a montreali Wilder Penfield (1891-1976) professzor alapján pedig összehasonlító biogenetikából.

3. — "Olyasmi, hogy szumér "faj" nem létezik, sem tudományos, sem köznapi értelemben". — Erre a válasz ugyanaz, mint fentebb, hozzátevé, hogy a fenti szakembereken kívülerrőla véleményéről Bartucz Lajost

is oktassa ki, mert az harminc évi antropológiai mérés és szünetnélküli kutatás alapján a fentidézett könyvében ennek éppen az ellenkezőjét állítja, — sőt bizonyítja is lehetetlen tömegű konkrét adattal.

4. — Ezek után Thiery egy elég hosszú mondatban annyi újabb tévedést követ el, mint ahány állítást tesz. Rosszul használja a "dolichocephaloid", "brachicephaloid" és "armenoid" szavakat, mert az embertan éles különbséget tesz az "-oid" és "id" szövegzördések között (amit ő elmulaszt); — a kétségtelenül megtévesztő "mediterrán típus" szóból tévesen mediterrán eredetre következtet; — pontatlanul fajok "keverékéről" beszél, mikor pedig a fajkutatás kémiai, molekuláris alapja a biogenetika; kémiában pedig lényegbevágó különbség van "keverék" és "vegyület" között. A fajkeveredés hamis, rossz szó!

5. — Végül légbőlkapottan kijelenti, hogy a szumir és egyiptomi emlékműveken ábrázolt alakoknak "nincsen tényleges értékük", amikor ennek csattanóan ellentmond az osztrák antropológus Félix von Luschan (1854-1924), a kizásiai népek egyik legjobb ismerője, aki a maga részéről éppen a szumir szobrok és domborművek alapján állapította meg az onnan való faji származás tényét; valamint Bogdanoff orosz antropológus, aki már az 1892-ben Moszkvában tartott hetedik nemzetközi őstörténeti és embertani kong-

resszuson bizonyította be antropológiai alapon egy hatalmas népvándorlás tényét, mely Egyiptomból kiindulva megszakadás nélkül követhető Kréta szigetén, Görögországon és a mai osztrák Alpokon át be a Kárpátmedencébe és onnan tovább a mai európai orosz síkságra egészen az Ural hegységig. A német Eickstedt szerint pedig ez az embertípus egészen az északskandináviai lappokig feljutott, harsány cáfolatául a finnugor eredet elméletének. (Más tudományágak eszközeivel dolgozva ugyanerre az eredményre jut Galpin és Saygin is.) De még nincs vége. A szintén orosz antropológus Csepurkovszkij mindezt harmadik front gyanánt is megerősítette 1911-ben, amikor az európai Oroszország keleti részen tízezer egyén tanulmányozása alapján a Bjásan nevű orosz tartományban egy hatalmas, tiszta ilyen fajtípusú ember-szigetet talált, melynek a mai nyelve ellenére semmi köze sincs szlávokhoz, hanem azonos a mai magyar faj egyiptomi eredetű ágával. Egyes régebbi antropológusok ezt a fajtípust nevezték "protomongoloidnak" (elő-mongolosnak), de a kifejezést el ejtették, amikor az egyiptomi eredet az orosz, osztrák és német antropológusok eredményei alapján bizonyítást nyert.

Legújabban hallom, hogy Kucserik Mária ismét tért kapott a Kanadai Magyarországon, hogy visszafelelhesen Thiery Ákosnak. Ezt

a legújabb lapszámot még nem kaptam meg, de Kucserik mondanivalója ezek után már nem is érdekes. Barátaimnak csak ennyit mondok: Thierry Ákost nem kell bántani, mert szándéka tiszta és nyelvészetileg a kutató szorgalmához sem fér kétség. Antropológiailag tévedett, de hát mindenkit érhet baleset.

Kucserik Máriát pedig ki kell iktatnunk. Nem prófétánk.

Prófétánk az a Rónay Jácint (János) (1814-1889) bencés szerzetes, felszentelt püspök és szabadságharcos emigráns, aki emigrációja elején a legnehezebb fizikai munkákat végezte Angliában és Franciaországban, hogy nyomorát enyhítse; nyelveket tanult, írt és rövidesen elismert antropológusként és ősnyelvészként a legelső francia szumirológus professzorok, a fentebb már említett Francois Lenormant és Jules Oppert munkatársa lett. Őneki köszönhető, hogy elsőként ezek az idegen tudósok hívták fel a világ figyelmét a szumir-magyar nyelvrokonság tenyéré. Az emigráns Rónay Jácint hírneve ekkor már Magyarországon is oly nagy, hogy 1860-ban távollétében képviselőnek választják meg, de hogy hazamesessen, ahhoz bocsánatot kellene kérnie Ferenc Józseftől, s ő ezt megtagadja. Marad emigrációban. Kossuth Lajos gyermekeinek nevelője lesz és ő rendezti titokban sajtó alá a Döblingbe zárt Széchenyi István "BUck" című vészkiáltását.

A kiegyezés után már feltételek nélkül hazamehet és ő lesz Ferenc József fiának, Rudolf trónörökösnek magyar történelemtanára azzal a külön királyi nyilatkozattal, hogy a trónörökös oktatásában szabadon és híven követheti saját meggyőződését. Ha Rudolf trónörököst nem gyilkolják meg, akkor ma ismeretlen fogalom a világban finnugor eredetünk politikai dajkameséje. Deák Ferenc őt kéreti halálos ágyához és az ő karjai között hunyja le szemét.

Embertan, antropológia terén már a szabadságharc előtt, 1847-ben kiad egy 14 folytatásból álló cikksorozatot "Milyen a magyar?" címen. Alapvető antropológiai munkája pedig az 1864-ben közzétett "Fajkeletkezés — Az embernek helye a természetben és régisége", melyet ma is tankönyvül kellene használnunk. Egy mndatát legyen szabad idéznem emigráns közíróink, felelős lapkiadóink és a saját-magunk használatára:

"Feljajdulunk — írja Rónay Jácint püspök — ha a világ mit sem tud rólunk, ha nem hallja égbekiáltó nemzeti zajunkat, ha nem ismeri dicső magyarságunkat, mely oly kábító fényben ragyog önszemeink előtt; és még is, mi vagyunk azok, akik mindenre ráérünk, csak hazánk megismerésére vagy megismertetésére nem."

Dr. Árkay László

Petőfi Sándor:

KOVÁCS JÁNOSNÉ EMLÉKKÖNYVÉBE

Jellemtelenség e kor bélyege!
Pedig csak egy, csak egy: a jellem az,
Ami az embert emberré teszi.
E nélkül hitvány, öntudatlan tárgyak,
Vagy legfölleb is állatok vagyunk.
Oh Hölgy! könyörgök hozzád, a Haza
S az emberiség kettős szent nevében:
Ha gyermekekkel áld meg majd az Isten,
Olts gyermekid szívébe jellemet.
Szeplőtelen s megtántorithatatlant.
És nem szükség, hogy mást is adj nekik,
Mindent adtál, ha jellemet adál.

Magyar vallás - magyar őstörténet

AZ APOSTOLI KERESZTÉNYSÉG A
TURÁNI NÉPEK VALLÁSA

Talán ott kezdjük, hogy a Galileai Jézus — TUR-AN — "az ÉG FIA" — is turáni vérű volt, a nagy KU-MAH-GAR NEMZET-SÉG galileai ágából.

Az Úr által választott Apostolok is galileaiak voltak és azt hisszük igen kevesen tudják őket a mai "keresztények" névszerint felsorolni. Pedig Márk — Péter tanítványa és (a mai terminológia szerint) titkára szépen leírja nevüket evangéliumának 3.16. versétől kezdve így:

"Simon, akinek Péter nevet adott, Jakabot és Jánost — Jakab testvérét, Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, Taddeust és a kánáni Simont."

Az Apostolokról tudnunk kell azt is, hogy "három testvérpár" volt közöttük, éspedig: Péter és András, Taddeus Júdás és kánáni Simon, valamint János és Jakab.

Ezeknek mondta az Úr feltámadása után így:

"Elmenvén a széles világra, hirdessétek az

evangéliumot minden teremtménynek."

A keresztény biblia Uj-Szövetségi része azonban édes-keveset tudósít minket arról, hogy ezek az Apostolok valóban teljesítették-e az Ur parancsát. Ugyanis az Uj-Szövetség szövegének 62%-a Saul nevű zsidó rabbiból lett Pál térítéseiről beszél, aki önmagát "Isten Apostolának" nevezi és a galileai Jézust sohasem látta, tőle nem tanult s tőle "apostoli megbízatást" sem kapott.

Tekintve, hogy ez a Saul-Pál a római kereszténység alapítója, munkásságával és hirdetett ideológiájával Jézus Apostolai sohasem értettek egyet — érthető, hogy az általa alapított Római Egyház, mely a Saul-Páli judai-kereszténységet tette magáévá és vallását a judaizmusból származtatja — teljesen mellőzte Saul-Pállal magával és tanaival is ellenkező Jézusi Apostolok munkásságának és ige hirdetésének ismertetését.

Igy a judaikereszténységbe tartozó hívők valláserkölcsei és egyháztörténelmi oktatásából kimaradtak Jézus Apostolai.

Ugyanis a történelmi igazság az, hogy mind a "tizenegy Jézusi Apostol hiven teljesítette küldetését és hirdették az evangéliumot — Jézusi módon és nem a judai Saul-Pál féle átalakítás szerint. Igen... de hol hirdették...? Az Apostolok Cselekedetei 12. fejezete szerint Jakabot, János testvérét Heródes megölette. Maradtak tehát "Tizen" a

munkálkodó Apostolok, de ezek munkájáról innen kezdve az "Apostolok Cselekedetei" című újszövetségi irat többet nem beszél, hanem a NEMAPOSTOL Saul-Pál útjait és judai-keresztény módi térítését írja le a következő 16 fejezetben. Egyetlen kivétel csupán az, amikor:

"előállanak azonban némely "hivők" a farizeusok szerzetéből valók közül mondván, hogy körül kell metélni a pogányokat és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák." (Ap. Cs. 15,5.)

"És mikor nagy vetélkedés támadt, felkelvén Péter — monda nekik: "Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Úr régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliumnak beszédét és higgyenek... most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, mélyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk." (Ap. Cs. 15, 7 és 10.)

Ebből a részből tudjuk meg, hogy Péter ellenezett minden zsidó vonatkozást — elsősorban a Mózesi Törvényt (vagyis a Torajt, mely a Bibliában Mózes I-V. könyvét tölti ki) — és azt elviselhetetlen igának nevezte. Viszont Saul-Pál ennek a continuitását hirdette és a Mózesi áldozat-ideológiába sorolta be — egyszerű bűn-bakként a galileai Jézust is.

Viszont Jézus által választott és "felkent" Apostolok nem a Saul-Páli vallást, hanem a "Jézusi evangéliumot" hirdették, mely szerint Jézus azért jött e világra, hogy megkeresse és megtartsa **azt, ami** elveszett — értvén alatta a NAPHOZ HASONLÍTOTT — MINDEINKIRŐL GONDOSKODÓ — MINDENKI ISTENÉNEK IMÁDATÁT. Ezt hirdették Jézus Apostolai — a megmaradt Tiz.. Nézzük meg csak együtt hol is...?

A keresztény papi Breviáriumban minden Apostolnak meg van a szent ünnepe s ott leírják működési területüket.

Vegyük sorra őket.

MÁTÉ:

"Mox in Ethiopiam profectus evangélium predicavit... regem et uxorem eius universa provincia ad Cristi fidem convertit..."

(Nemsokára Etiópiába (a Kusok földjére) utazik... a királyt és annak feleségét az egész országgal együtt Krisztus hitére téríti...)

KÁNÁNI SIMON és TADDEUS JÚDÁS:

"Hic (Tadeus) Mesopotamiam ille (Simon) Egiptum evangelica predicatione peragravit. Postea in Persidem conveniente, cum innumerable filios Jesucristo peperissent fidemque in vastissimis illis regionibus et efferatis gentibus disseminassent..."

(Ez (Tadeus) Mesopotámiát, az (Simon) Egyiptomot az evangélium prédikálásával

bejárta. Azután Perzsiában találkozva, miután Jézus Krisztusnak számtalan hívőt szereztek (gyermeket szültek) és a hitet azokon a mérhetetlen kiterjedésű vidékeken és azoknak a vad népeknek hirdették"...)

Itt meg kell jegyeznünk, hogy "Perzsia" ebben az időben **nem létezett**, hanem a későbbben Perzsiának nevezett "mérhetetlen kiterjedésű területet". Az Apostolok idejében **PÁRTOS BIRODALOMNAK** hívták.

ANDRÁS (Péter Testvére):

"Post cuius (Jesus) passionem et resurrectionem Andreas, cum in Scythiam Europae quae ei provincia ad Christi fidem disseminandam obtigerat..."

(Jézus szenvedése és feltámadása után András, midőn Európa Szkitiájába jött, mely provincia neki Krisztus hitének a vetésére osztályrészül jutott...")

TAMÁS:

Apostolus Galilaeus post acéptum Spiritum Sanctum in multas provincias profectas est ad praedicandum Christi Evangelium: Part-his, Medis, Persis, Hyeranis et Bactris christianaé vitae praecepta tradivit. Postrema ad Indo se cónferens eos in christiano religióne erudirit.

A Galileai Tamás Apostol, a Szentlélek

eljövele után különböző országokba indult, hogy Krisztus Evangéliumát hirdesse. A Párthusoknak, Médeknek, Perzsáknak, Hyrkánoknak és Bactrisziáknak átadta a Krisztushit és az Életnek a Törvényeit. Végül a Hindukhoz ment, őket a Krisztusi vallásra nevelte.

BARTOLOMÉ:

Galileai Apostol, midőn az innenső Indiába indult, amelyik neki a földkerekségnek az elosztásakor J. C. Evangéliumának prédikálására jutott, Jézus Urunk jövetelét Máté evangéliuma szerint hirdette azoknak a népeknek. De amidőn abban az országban nagyon sokakat J. C.-hoz térített és sok munkát és kellemetlenséget elszenvedett, a nagyobb Arméniába jött. Ott Polimus királyt és feleségét, azonkívül 12 várost a Jézus-hitre vezetett, ami az azon nép papjainak nagy irigységét váltotta ki... az ő teste Albanusban, mely Armenia-mayor városa, ahol kiszzenvedett — ott van eltemetve.

FÜLÖP:

Fülöp — Jézus 12 apostolának egyike, Bethesdában született... és a Szent-Lélek erejével az ő Szkitiájába ment hirdetni az evangéliumot és sok hivat szerzett a hitnek."

JÉZUS ANYJÁNAK SZÁRMAZÁSA

eddig egyszerű elintézést nyert azzal a "papi információval", hogy "Mária zsidó volt".

Talán kutassunk együtt az egyházi iratokban. Megtaláljuk Szent Jeromos (meghalt 420. évben Kr. u.) levelét, melyet Heliodorushoz intézet és ebben azokat az adatokat, melyeket az "Apokrifus Evangéliumok" egyike "MÁRIA SZÜLETÉSÉRŐL SZÓLÓ KÖNYV"-nek nevez. Ebben — a I. Fejezet így szól:

"Mária Názáretben született és az Ur templomában nevelkedett. Apját Joakimnak, anyját Anának hívták. Anyja is názáreti születésű volt, apja pedig Bet-Lehemi."

A VI. Fejezetben aztán így olvashatjuk:

"A harmadik évben — a csecsemő idejének végeztével — elvitték a Szüzet az ő ajándékaival együtt az Úr templomába. E templom körül 15 lépcső volt a feljárat, tudniillik a templom egy magaslat tetején épült, és nem lehetett másképpen felmenni a templom kerületén kívül lévő szentélyhez csak a lépcsőkön át... A gyermek érdekében törvényszerű szertartás teljesítése után, a templomudvaron hagyták a Szüzet, hogy a többi hajadonokkal együtt legyen nevelve... a szülők pedig hazatértek".

Nézzük, hogy mit mond a biblia a "Magas-

latok helyeiről".

"Űzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől és vesszesétek el minden írott képeiket és minden öntött bálvány képeiket is elveszesétek és minden magaslataitok rontsátok el". (Mózes IV. könyve 33, 52.)

"... és elvesztem a ti magaslataitokat. És elpusztulnak oltáraitok és összetörnek Nap oszlopaitok .. ." (Ezekiel 6, 3, 4.)

"Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat a bálványokat eltöreté és az asérákat." (II. Krónika, 14, 3.)

És így végig lehet folytatni a bibliai idézeteket arra, hogy ezek a magaslatok és az azokon épült szentélyek nem a zsidó istennek a templomai voltak, hanem a Kánaán-i és a zsidók előtti ősnépnek ősvallásához tartoztak. Nyugodtan mondhatjuk: a sumir vallás templomainak. Tehát a magaslatokon az ősi hitnek a templomai voltak és ezeket a zsidók lerombolták.

Ha Máriát a magaslatokon lévő templomban vitték, akkor az semmiképpen sem lehetett "zsidó templom", mert hiszen a zsidó nőszemély csak a sátor pitvarába léphetett be és nincs semmiféle zsidó szentély vagy templom, vagy egyházi közület, ahol nőket is tanítottak a templomban. Mária tehát csak az ősi hit templomában nevelkedhetett és ez ékes bizonyítéka annak, hogy sem születésileg, sem

nevelésileg zsidó nem volt, hanem galileai — azaz **sumir**.

A másik bizonyíték az, hogy "Názáretben csak Kr. u. 60 körül épült fel az első zsinagóga" és a zsidó őstörténész — Flavius Josephus — Názáretet meg **sem említi** a zsidó települések és egyházközségek között, minek következtében biztosra vehetjük, hogy Mária születésekor — Názáretben — **sem zsidó vallási élet, sem zsidó templom — zsinagóga — nem volt.**

Erdélyi István:

SZUMIR RÉGÉSZETI EMLÉKEK A NEW YORK-I METROPOLITAN MÚZEUMBAN.

A New York-i Metropolitan Museum of Art nemrég nyitotta meg az újonnan átrendezett ősi, keleti kultúrák osztályát. Ebben a részben kaptak helyet az eddig ismert legrégibb emberi kultúrának, a szumirnak, a kb. 150 évvel ezelőtt megkezdett ásatások során napfényre került csodás emlékei.

A világ nagy múzeumaihoz viszonyítva a Metropolitan Múzeum aránylag csekély szumir anyaggal rendelkezik. És ezt a kevés anyagot is tudományos szempontból nem a legszerencsésebb módon — nem időrendi sorrendben, hanem feltalálási hely szerint, illetve a szumir birodalom pusztulása után keletkezett és a szumir kultúrát továbbvivő újabb birodalmak (akkád, babiloni, asszír, stb.) szerint — csoportosították, ami az anyag áttekintését és tanulmányozását igen megnehezíti. Úgy látszik a múzeum vezetősége még mindig azt a hamis és régen megdöntött felfogást vallja, hogy az ősi szumir kultúrát a szemita népek teremtették meg.

A múzeum által is szumirnak mondott anyag mindössze egy kis sarkot tölt meg. Ennek a gyűjteménynek legértékesebb és legérdekesebb darabjai:

a Kr. e. III. évezredből való, Ur városában, Shubadj királyné sírjában talált arany és lapislazuli ékszerek (nyakláncok, fülbevalók, melltűk);

a Kr. e. 2666-ból való mészkő nőifej-szobor fonotthajjal és pártával;

a Kr. e. 2150-ből való Gudea papkirály, Lagash kormányzója, életnagyságú diorit szobrának fejtörzője és a 2100-ból való (kb. 30 cm. magas) ülőszobra;

a Kr. e. 2200-ból való öklömnyi ékírásos agyag darab, amely egy ház adás-vételi szerződését tartalmazza;

a Kr. e. 2050-ből való agyaglevél, agyagboritékkal, amely nagymennyiségű sás szállításáról szól Amar-Zuen király uralkodásának 7. évében, stb.

Körülbelül ugyanilyen mennyiségű, eredeti szumir anyag található a különböző akkád, babiloni, asszír, perzsa, stb. gyűjteményekben is elszórtan. Ezek közül talán a legérdekesebb az a Kr. e. III. évezredből való, csodálatosan szép, finomvonalú aranykancsó, amit a mai **Anatoliában lévő, Boghazkeui falucska határában ástak ki.**

Ez a néhány darab is olyan hatalmas, magas kultúráról, tudásról, művészetről és és fejlett, szervezett állami és társadalmi életről tanúskodik, hogy az - utánna keletkezett és eddig olyan sokra értékelt ókori

kultúrák hozzá képest csak dadogásnak tűnnek fel.

A 150 évvel ezelőtt megkezdett és azóta rendszeresen folytatott mezopotámiai ásatások során napfényre került szumir kultúremlékek és azok tudományos feldolgozása és kiértékelése egyre inkább azt bizonyítja, hogy nyelvén, ősi hagyományaiban, népi szokásaiban és művészetében a magyar nép mentett át és őrzött meg a legtöbbet a mai napig, ebből az évezredekkel ezelőtt elpusztult hatalmas, gazdag, fejlett, ősi kultúrából.

(A Bibliából is jól ismert Nimród, mikor meghódította Ninivét, királybiztosra bízta a várost és az adót lányokkal kellett lerónia. — Még az én gyerekkoromban is, a falusi gyerekek játszottak egy játékot, aminek a mondókája valahogy így szólt:

"Ninivéből jöttem, király, királybiztos . . .
Add a lányod . . . Nem adom . . . király, királybiztos . . ."

Csődálatos módon ezt a többezer év előtti történelmi eseményt a magyar nép, hacsak ilyen naiv, gyerekes formában is, a mai napig megőrizte tudatalatti emlékezetében. (Ha valaki még tudja ezt a játékot és mondókáját, sürgősen le kell rögzítse, hogy átmentsük a jövő számára, mert otthon, a kolhosokban felnőtt gyerekek emlékéből már régen "kimoszták" ezt az "osztályidegen, népellenes reakció" játékot.)

így nem véletlen, hogy ebben az aránylag: kicsiny gyűjteményben is számos magyar vonatkozású anyag található.

A szumir és a későbbi korból származó agyagedények (korsók, tálak, bögrék) formája és díszítése kísértetiesen hasonlítanak Magyarország különböző vidékein ma is használatos agyagedényekhez. — Pártás női figurák láthatók még a Kr. e. 8. századból való, Nimrudban,-; kiásott, asszír, fa —, elefántcsont —, és kőfaragványok, valamint a Kr. e. 3. századból való perzsa faragványok és szobrocskák között is. — Az ugyancsak Nimrudban kiásott, kb. 5. cm.-es kutyafigura is olyan, mintha a mi alföldi pulinkről mintázták volna meg. — Assurnasirpal, asszír király (Kr. e. 8. szd.) ninivei palotájának kb. 1 m²-nyi faragott kődarabjának, a lydiai Sardis város romjai között talált, színes, égetett, arvag falpárkány maradványok és Kr. e. 2. századból való perzsa ezüst tálcaska díszítései, tökéletesen azonosak a magyar népművészet díszítőelemeivel. — A régészeti tudományban világhírűvé vált Luristan-bronz leletek között látható fokosok formára, méretre tökéletesen **olyanok, mint** a ma is használatos, magyar **fokosok.**⁴

De az itt látható kardok, török, stb. formája és díszítése teljesen, azonos a Kárpátmedencében talált bronzkori tárgyakéval.⁵

A Kr. p. 5. századból származó Maikop-i

(a Fekete-tenger északi partján) ásatásokból való scytha, arany lemezdiszkek szarvas figurái pontosan olyanok, mint a Magyarországon talált **arany scytha, vagy csodaszarvas**. — 3. századból való scytha ezüst serleg is, amit a Vaskapunál találtak, a Duna medrében és 1925-ben került a Múzeum tulajdonába. A serleg felső szegélyét, balranéző sasfejekből álló füzér, az oldalát és alját pedig sas és szarvasfigurák díszítik.⁶

Hasonlóképpen érdekes a Kushan dinasztia (Kr. u. 1-2. szd.) korából való indo-pártos bronz tál is, amelynek belső felületét egy oroszlán szájába dárdát döfő lovasalak díszíti. Az egész kompozíció, a ló alakja, szerszámzata, farkának fonása, a lovas alakja, testtartása, kezeinek mozdulata, megtévesztésig hasonlít a Kolzsvári testvérek, 14. században készített, híres Szent György szobrára.

A Metropolitan Múzeum szumir anyagának ez a futólagos ismertetése korántsem teljes és csak azért írtam, hogy felhívjam rá a figyelmet. A szabad földön élő magyar régészekben a sor, hogy kihasználva ezt a soha vissza nem térő, kedvező alkalmat, részletesen felkutassák és feldolgozzák az ősmagyarságnak a szumir kultúrával, ma már minden kétséget kizáróan, fennállott kapcsolatait.

- 1 Shubad-Subad a Suba-Csuba-Csaba ősmagyar férfinév női változata és Subácskat, Csabácskat jelent.
- 2 Kiszásiában az egyik leggazdagabb és leghíresebb régészeti lelőhely a teljesen magyar hangzású és jelentésű Boghazkeui-Bogházkői, anatóliai falucska.
- 3 Nimrud ősi szumir város a Bibliából is ismert Nimród királytól kapta a nevet, aki az ősmagyar monda szerint a hunok és a magyarok ősapja.
- 4 A fokost, ezt az ősi szumir kézfegyvert, a magyar nép mentette át és használja a ma napig az egész világon egyedül.
- 5 A legutóbbi, román közlemény szerint, a Brassó közelében lévő Hermány község környékén 4000 év előtti "dák" várra bukkantak, amelyben agyagedényeket és más tárgyakat találtak.
- 6 A híres angol régész, Gordon Childe, szerint a szumir kultúra legnyugatibb elosztóhelye a Kárpát-medence volt; az innen nyugatra kisugárzó szumir kultúrát a tudomány Duna I. és Duna II. kultúra névvel jelölte meg.

ISTVÁN KIRÁLY ELŐTTI MAGYAR VONATKOZÁSOK

Nagy Árpád Papkirályunk "ÁGNES" lánya volt a bajor Arnulf császár fiának felesége. Arnulfot a magyar haderő segítette a császári székbe. Fiát szintén Arnulfnak hívták. Agnes és Arnulf leánya — JUDIT, Henrik felesége lett. Ennek fia Konrád német-római császár s az ő leánya az a "GEISEL des Glaubens" ("a hit záloga"), aki Gizella néven lett I. István felesége.

"Eberhardt gróf kiválogatván magának illetőségét, az arany nyakláncokból, melyekkel a magyarok nyakukat ékesítik s az arany csengetyűkből, melyek ruházatuk alját beszegzik, három font aranyat templomi ékeségek készítésére ajándékozott."

(Régi bajor krónikából, a Lech mezei vereség után, az ebersburgi erősségbe hurcolt, ékességeiktől megfosztott foglyoktól elvett dolgokról. Átvéve: Sebestyén László: "Kézai Simon Védelmében" 56. oldalról és ugyanitt mondja, hogy a Lech mezei fegyverletétel után:

"a magyar vezéreket félakasztóatták, a többi foglyokat vízbe fojtották, vagy elevenen temették el"... a "keresztény" németek.)

De hozzunk keletről is valamit.

"A magyar trónon három bizánci hercegnő ült: I. Géza, IV. István és IV. Béla felesége.

A LEGRÉGIBB BRONZ-LELET

A thailandi BAN CHIANG civilizációt a Bangkok-i Nemzeti Múzeum és a University of Pennsylvania Museum kutatói együttes munkával tárták fel és eddig 18 tonna festett kerámia-anyagot, igen sok kő- és fémtárgyat ástak ki. 128 emberi csontváz-maradvány áll az embertani szakemberek rendelkezésére és a feltárt anyag egy olyan társadalomról számol be, mely az időszámításunk előtti 3600-tól 250 évek közötti időben virágzott.

Legérdekesebb az a bronz-lándzsa, melyet a régészek 5600 évesnek állapítottak meg és így az emberiség legrégebb bronz-leletének nyilvánítják ezt a lándzsa-hegyet.

Miután pedig a mezopotámiai ékiratokon az van feltüntetve, hogy a sumirok, akik az i. e. 4. évezredben már készítettek bronz-tárgyakat, a bronz előállításához szükséges ónt más országból hozták (a Ban Chiang civilizációt kiásó szakemberek szerint "keletről") így az a vélemény alakult ki, hogy a mezopotámiai bronz készítéshez szükséges ón innen lett Sumeriába szállítva.

Ezek a kutatók nem vették figyelembe azt, hogy a sumirok nemcsak az ónt, hanem a rezet, ezüstöt és aranyat is "importálták". Senki sem beszél azonban arról, hogy honnan került ez a sok fémanyag Sumeriába. Ugyanis mind ez a sok fém megtalálható egy **helyen**,

együtt és ez ERDÉLY, amit ma mindenki Transylvániának hív. Kétségtelen e két terület egy-nyelvűsége, hiszen az erdélyi földrajzi elnevezések — csaknem teljesen — sumir nyelven hangzanak. Hivatalosan megállapított és bizonyított adat a történelemben az, hogy a székelyek — mint SEKEL-SICULI nevű nép, a Kr. előtti 2. évezred második felében telepedett le a Kárpátmedence Dél-Keleti részén, ahova Dél-Szíriából — a mai Palesztina északi részéből települtek át. Tehát ugyanazt a nyelvet beszélték, mint a sumirok. Kiegészül a Transylvániai fémellátás bizonyítéka még azzal az adattal is, hogy a sumir népet elnyomó semita uralmak teljesen nélkülözik a fémet. Sem a Kr. e. 2350-től csaknem 150 éve át létező Aggade (Akkád) uralom, sem pedig a Kr. e. 1735-ben kezdődő Babilóni-semita (Hamurabi) országlása nem rendelkezik nemes fémekkel. Sir Woolley megállapítása szerint "az akkád időből származó siranyagban semmi aranytárgy elő nem fordul s ha valahol van egy "rézgyűrű", vagy "réz-karkötő", ott az uralkodásban résztvevő vezető-személyek sírját kell megállapítani." (Ur en Chaldäa, Wiesbaden, 1962.)

A transylvániai sumir-sekel-siculi-székely nép nem szállított a testvéreit leigázó semitáknak fémet és teljesen leállították Mezopotámia fémellátását.
